

Kritika

V znamenju začetkov
"televizijske dobe"

Ana Perne

George Axelrod:
Sedem let skomin.
Režija Primož
Ekart.

Mestno gledališče
ljubljsko.

★★★

Vzdušje vračanja v petdeseta leta prejšnjega stoletja, kamor nas popelje noviteta Mestnega gledališča ljubljanskega, najprej seveda spodbudi čas nastanka igre, ob tem pa tudi njene filmske

verzije, po kateri je postala širše prepoznavna. Vendar je razlog, da je uprizoritev romantične komedije Sedem let skomin ameriškega dramatika George Axelroda, katere ekranizacija je proizvedla znamenito podobo Marilyn Monroe s privzdignjenim krilom, umeščena v obdobje petdesetih, še drugje. Igro (v novem prevodu **Valerije Cokan**) postavi režiser **Primož Ekart** v ta čas tudi z namenom izpostavitve vloge, ki jo je prav tedaj začela prevzemati televizija. Ob podajanju osnovnega dramskega dejanja tako v sodelovanju z dramaturginjo **Iro Ratej** pozornost usmeri tudi k vplivu razvijajočega se množičnega medija v človekovem vsakdanu.

Prisotnost televizije se z igro, ki v ospredje postavi moškega (v krizi) srednjih let z bujno domišljijo o moško-ženskih odnosih, povezuje v prepletanju resničnosti s predstavami, ki se »filmsko« še toliko bolj razraščajo pod vplivom čedalje večjega stika s tem medijem. Televizija je tako v samem središču postavitve; vanjo vnese tudi nekaj različnih žanrov (denimo vestern), podčrta vsebinsko navzočnost oglaševanja, z zgodovinskim prehajanjem skozi čas pa obenem stremi k nekakšni vzpostavitvi vezi z današnjim trenutkom. Če k temu dodamo, da prizorišče scenografa **Branka Hojnika** spomni (in v posameznih režijskih izpeljavah še nekajkrat opomni) na televizijski studio, potem se poudarek na tem mediju dejansko pokaže kot eden ključnih uprizoritvenih zastavkov. Toda kot takšen tudi ostaja v meri izraza, ki ga dobi v sami uresničitvi: televizija je (še najbolj v

obliki sprejemnika) resda navzoča, a pomensko obrobna. Kajti uprizoritev je ob vseh primeseh vendarle romantična komedija, in to lahkotnega tipa; v tem okviru pa jo gre navsezadnje tudi brati. V igri spremljamo nekaj dni v življenju moškega, ki je po odhodu žene in otroka na počitnice v poletno razgretim mestu ostal sam – no, tam je še njegova nova znanka, prikupna mlada soseda. In v izvorni dramski verziji, iz katere izide tudi tokratna uprizoritev, je v nasprotju s filmsko prešuštvo tudi konkretizirano; zaplet torej ne ostane zgolj pri fantaziji. Ta sicer deluje precej živahno, čeprav so preskoki med resničnim tokom dogajanja in (žanrsko podprtimi) predstavami pa tudi obujanjem preteklih dogodkov v sami postavitvi mesta manj izraziti. Vendar pa Ekartovim Skominam, ki na skok čez plot pogledajo precej realno, brez obsojanja, razgibanosti ne manjka: bodisi da jo vanjo vnaša pester glasbeni izbor (**Jure Longyka**) in njegove koreografske (**Katja Hrastar**) izpeljave – vključno s »predpriklonom«, ki tudi v kostumografski (**Alan Hranitelj**) navezavi priključne in hkrati že rahlo parodira filmske podobe – bodisi je dosežena s posameznimi komičnimi prijemi, denimo v upodabljanju oseb, kakršna je na primer karikaturna figura psihiatra (**Gregor Čušin**). Ta ima sicer, tako kot žena (**Mojca Funkl**) in njen občudovalec (**Gregor Gruden**), stransko vlogo; v glavni igro podajata **Sebastian Cavazza** v vlogi moža in **Ajda Smrekar**, ki v **MGL** debitirala v vlogi njegove sosedice: prvi prikaže postavnega, precej energičnega moškega, ki se s svojimi naglas izrečenimi samogovori, tudi vidno zavirajočimi pomisleki kot v nekakšno potrditev obrača k občinstvu, druga je v rahli robotosti vaše proveniencije sprva skorajda deško deklet, ki pa v razvijanju odnosa pokaže tudi veliko milejši obraz ter ga ob nastopu neizbežnega slovesa preprede z izrazom bridkosti. ✕

Z osrednjima likoma v romantični komediji Sedem let skomin se spopadeta Sebastian Cavazza v vlogi moža in Ajda Smrekar, ki je na odru **MGL** debitirala v vlogi njegove sosedice. Fotografija: Peter Uhan